

HET BROOD

Hij die de brooden snijdt aan blanke sneden,
Vol aandacht, en ze in liefde reikt aan haar
Die aan zijn tafel, needrig en tevreden,
De gaven aanneemt met een stil gebaar —

Hij hongert naar volkomene bevrijding
Van wat de ziel meer nog dan 't lichaam deert,
En voelt, dat nu een vrede en teedre wijding
Op lichte vleugels langs zijn droomen scheert.

Zijn oogen dwalen langs de stille dingen,
Die staan ten disch in de oude regelmaat.
Hij voelt zich leven van herinneringen,
Wier warme bloedstroom hem door 't harte gaat.

Hij peinst, ontroerd, aan 't ongemeten koren,
Wier gouden golf onze aarde wijd bestroomt;
Aan de arbeid van de maaiers in de voren,
Die het verwint en binnen schuren toomt.

Aan 't werk der bakkers bij de blakende oven,
Des nachts, als 't buiten koel is en verstild:
Zij smakken 't deeg neer, meel komt opgestoven,
En hooren, hoe de eentoonge krekkel trilt.

Hij neemt van heel den zegen dezer aarde
Een deel — hoe klein! maar onvervreemdbaar 't zijn;
En houdt zichzelf van meer noch minder waarde
Dan al wat leeft onder den zonneshijn.

En o, dat hij nu nimmermeer vergete
De makkerschap, die in elks wezen school.
Hij glimlacht, en hij weet bij ied're bete
Zijn tijd'lijkheid gevoed door dit symbool.

Z. D.